

Poslední soud.

Zaposlouchejme se do jedné písňe, jistě milé našim uším:

<https://www.youtube.com/watch?v=XvUrfHfbEt0>.

Možná nás zarazí slova našeho učitele Ježíše, že on neví, kdy nastane den posledního soudu. Jak to, že to neví, vždyť je to přece Bůh a ten by měl vědět všechno! Nebo mají pravdu ti, kdo říkají, že Ježíš byl pouhý člověk nebo snad jeden z nejvyšších andělů, jak to třeba tvrdí dnešní Jehovisté nebo na počátku dějin prvních velkých koncilů v Církvi, třeba Ariáni?

Věříme a vyznáváme, že Bůh je ve třech osobách. Každá z nich je stejné podstaty, je stejně hodná klanění, není z nich nikdo nějak víc nebo míň než ten druhý. Takto precizně to vyznali křesťané na prvních koncilech ve 4. století, když se museli postavit prvnímu vážnému mylnému učení, které zasáhlo dost velkou část Církve, právě v podobě Arianismu.

Je zde tedy Bůh Otec, i Syn i Duch Svatý. Všechny osoby vědí o všem všechno stejně a mají stejnou moc. Mezi nimi je taková jednota, že vytvářejí jediné božství naprosto ve všem sjednocené. Jak to, že tedy čteme v evangeliu větu, že Syn neví, kdy nastane konec, jenom Otec?

Odpovědí na tuto otázku je rozhodnutí Trojjediného Boha, že Boží Syn, Druhá božská osoba, na sebe vezme také přirozenost člověka. Co je to přirozenost? Přirozenost je to, co dělá člověka člověkem, Boha Bohem, živočicha živočichem, kamen kamenem. Pokud tedy Druhá božská osoba, Boží Syn, se projevuje jako Bůh ve své božské přirozenosti,

tak se také rozhodla projevovat i v přirozenosti lidské, jako člověk. Boží Syn na sebe tak přijal i lidství, lidské tělo i lidskou duši. Nijak ho to nezměnilo, neumenšilo, nedegradovalo.

Ovšem ale, přirozenost člověka je jiná než ta božská, a proto lidské vědění a lidská moc Ježíše Krista, vtěleného Božího Syna, je omezena lidskými možnostmi. Člověk je jiný jako novorozeně, jiný jako malé dítě, jiný jako adolescent a jiný jako dospělý. Všemi těmito stádii lidského vývoje Ježíš procházel a vnímal sám sebe, Boha Otce i Ducha Svatého tak, jak mu to možnosti lidského rozumu dovolovaly. Věděl kým je, ale úměrně svému věku. Je to patrné z příběhu o dvanáctiletém Ježíšovi, který se ztratil rodičům v jeruzalémském chrámě. Toužil být u svého Otce v chrámě, ale chápal to svým dvanáctiletým rozumem. Což vedlo k jisté bolesti Marie a Josefa. Podobně i jako dospělý muž byl odkázán na to, jak lidský rozum je schopen vnímat všechno, co Bůh Otec, chtěl sdělit člověku. Proto i jako člověk neměl to poznání, kdy přijde konec. Tato znalost nebyla dána jeho lidské přirozenosti, ačkoli jako Bůh věděl všechno, božského vědění se však jako člověk zřekl.

Jak s touto znalostí věci můžeme naložit my? Nezbyvá nám, než Boha obdivovat, kam se až rozhodl jít, aby byl člověku nablízku. Jak učí svatý Pavel v listu Filipánům: "*Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži*" (Flp 2, 6-11).

Takový je náš Bůh, ve třech osobách a dvou přirozenostech. Když dělají východní křesťané kříž, mají dlaně žehnající ruky tak, že třemi prsty vyznávají Tři osoby v jednom Bohu. Když palec, ukazováček a prostředníček spojí v jedno a pohybem ruky naznačují kříž. Takto jednoduchým gestem vyznávají tři osoby jediného Boha, Otce, Syna i Ducha Svatého. Dva zbývající prsty potom vyznávají dvě přirozenosti v Bohu, tu božskou a tu lidskou. Podobně, když východní biskup slavnostně žehná, dává mu jáhen do jedné ruky tři svíce svázané v jeden svazek a do druhé ruky dvě svíce vede sebe. Tři osoby jediného Boha a dvou přirozeností v Ježíši Kristu.

K čemu je toto dobré vědět? Už jen proto, že i my jsme obrazem Božím, jsme stvoření k originalitě osob, ale také k jednotě mezi osobami. Kde je jednota, je i láska, tedy vůle být spolu. A potom také, že se Bůh proto stal člověkem, aby nás lidi pozdvihl k sobě. Takto dává našemu lidství účast na svém Božství v Ježíši Kristu. To je cílem našeho stvoření a našeho života.

Když se tedy hovoří o konci, završení všeho stvoření ve sjednocení se s Bohem, neměli bychom se bát příchodu Boha. Ať už to bude jednou na konci dějin, kdy bude kulminovat zlo, nebo na konci našich osobních dějin ve smrti, kdy na nás dopadne Adamovo dědictví smrti. Jako se těšíme na setkání s dobrým přítelem, těšme se na setkání s Bohem, který pro nás neváhal dát všechno, totiž sám sebe.

Zakončeme tím, čím jsme začali. Spirituál kvintet zpívá nejen o soudu, ale také o radosti Kristova příchodu. Kéž by to bylo v závěti každého křesťana, aby to zaznělo při jeho pohřbu: <https://www.youtube.com/watch?v=ctKtygJk56E>.